

ע"פ 4205/13 - פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 4205/13

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט נ' סולברג

המערערת: פלונית

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מיום 9.5.2013 בת"פ 8150/08 שניתן על ידי כבוד
השופט י' צלקובניק

תאריך הישיבה: י"ב באייר התשע"ד (12.5.2014)

בשם המערערת: עו"ד דוד ברהום; עו"ד אברהם כהן; עו"ד ד"ר דבורה
אביטבול

בשם המשיבה: עו"ד איתמר גלבפיש

פסק-דין

השופט ס' ג'ובראן:

1. ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט י' צלקובניק) בת"פ 8150/08 מיום

עמוד 1

2. המערערת היא אזרחית ישראל. המתלונן הוא אזרח בלגיה. השניים נישאו בשנת 1998, התגוררו בבריסל שבבלגיה ונולד להם ילד (להלן גם הקטין). בשנת 2004 השניים התגרשו ונקבע בבית משפט בבלגיה כי הקטין יישאר בחזקתה של המערערת. עוד באותה שנה היגרו המערערת ובנה הקטין לצרפת, וזאת באישור בית המשפט. בסוף שנת 2005 קבע בית משפט לערעורים בבריסל כי המשמורת על הקטין תועבר לידי המתלונן, וכי כל צד יודיע לצד השני אם בכוונתו להוציא את הקטין מרחבי צרפת או בלגיה (להלן פסק הדין הבלגי). לאחר מתן החלטה זו, עתרה המערערת לבית משפט בצרפת למשמורת על הקטין. בינואר 2006 נסעה עם הקטין לישראל והתגוררה עמו באופקים. כעבור חודשיים, במרץ 2006, נדחתה תביעתה למשמורת בבית המשפט בצרפת, אשר הצהיר על תוקפו של פסק הדין הבלגי.

3. בסוף שנת 2006 עתר המתלונן לבית המשפט לענייני משפחה בישראל לפי חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), התשנ"א-1991, וביקש כי בנו הקטין יוחזר אליו. בית המשפט לענייני משפחה (תמ"ש 345/07, סגן הנשיא פ' אסולין) נעתר לבקשה וביום 9.1.2008 הורה למערערת להחזיר את הקטין לידי המתלונן בישראל וזאת לשם החזרתו לבלגיה. ערעור מטעמה של המערערת לבית המשפט המחוזי בבאר שבע נדחה (ע"מ 104/08, סגן הנשיא נ' הנדל והשופטים צ' צפת וא' ביתן). ערעור מטעמה לבית המשפט העליון (בע"מ 1855/08, השופטות פרוקצ'יה וארבל והשופט ג'ובראן) נדחה אף הוא. נקבע כי הקטין יוחזר לבלגיה עד ליום 1.6.2008 וכי עד למועד זה ניתן יהיה לבצע הכנות נדרשות לשם המעבר, ובכללן תיאומים משפטיים שיאפשרו לאם להתלוות לקטין בלא שתועמד לדין בגין חטיפה עם חזרתם לבלגיה. בהמשך בית המשפט נעתר חלקית לבקשה מטעם המערערת ודחה את מועד החזרתו של הקטין ליום 15.6.2008, אך קבע כי לא תתאפשר דחייה נוספת (להלן ההחלטה הראשונה). בהמשך התעוררה מחלוקת בשאלה אם נתקיימו התנאים המשפטיים המאפשרים למערערת לחזור עם בנה לבלגיה. בית המשפט לענייני משפחה באשדוד (תמ"ש 3450/07, סגנית הנשיא ש' גולן) קבע כי האישור שהונפק מאת התביעה הכללית בצרפת לא עמד בתנאים שהוגדרו בערכאות בישראל ולפיכך לא בשלו התנאים להחזרת הקטין. בעקבות מחלוקת זו הבהיר בית המשפט העליון בהחלטה מיום 1.7.2008 כי תיאומים אלה אינם תנאי לביצוע פסק הדין אשר כזכור הורה על החזרת הקטין עד ליום 15.6.2008, וקבע כי יש לבצעה לאתרו (להלן ההחלטה השניה). בעקבות החלטה זו עתרה המערערת לבג"ץ אך עתירתה נדחתה. עם מתן פסק הדין בבג"ץ, נעלם הקטין מביתה ומאז לטענתה היא אינה יודעת את מקום הימצאו.

4. לנוכח השתלשלות העניינים האמורה הוגש נגד המערערת כתב אישום אשר יחס לה שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בשל אי ביצוען של החלטות בית המשפט העליון. עבירה ראשונה יוחסה לה בשל אי קיומה של ההחלטה הראשונה להשיב את הקטין לבלגיה עד ליום 15.6.2008. עבירה שניה יוחסה לה בשל אי ביצוע ההחלטה השניה להשיב את הקטין עד ליום 1.7.2008. כן ייחס לה כתב האישום עבירה של חטיפה ממשמורת לפי סעיף 373(א) לחוק העונשין. בהכרעת הדין בית המשפט המחוזי זיכה את המערערת מעבירה אחת של הפרת הוראה חוקית לגבי ההחלטה הראשונה. כן זיכה אותה בית המשפט מן העבירה של חטיפה ממשמורת.

5. בגזר הדין, חרף הזיכוי בשתיים מתוך שלוש העבירות שיוחסו למערערת, בית המשפט המחוזי מצא חומרה רבה בהתנהלותה אשר באופן נחוש ולאורך שנים מנעה את החזרת הקטין לאביו. בית המשפט עמד על כך שבהכרעת הדין לא מצא לקבל את גרסתה של המערערת לפיה אינה יודעת היכן הקטין וכי נקבע שהיא היתה אחראית (ייתכן עם אחרים) להיעלמותו. לחומרה ציין בית המשפט את הנזק המסתבר לקטין שחיו נותקו ממסלולם התקין בשל התנהלות המערערת, וייחס חומרה רבה לכך שהמערערת לא כיבדה את הוראתו של בית המשפט העליון לכבד את פסק הדין הבלגי. טענתה של המערערת לפיה פעולותיה נעשו בשל החשש ששהות הקטין במחיצתו של המתלונן תפגע בו נדחתה, ונקבע כי המערערת פעלה כל העת להגדיל את פרק הזמן של ניתוק הקטין מאביו, ובכך לסכל טעם להשיבו

אליו. לקולה שקל בית המשפט את המצוקה שתחתיה פעלה המערערת, את הליכי האכיפה שננקטו נגדה והניתוק מבנה הקטין. לנוכח האמור, השית בית המשפט על המערערת 12 חודשי מאסר בפועל, ו-6 חודשי מאסר על תנאי.

6. על הכרעת הדין וגזר הדין הוגש ערעור מטעם המערערת וערעור שכנגד מטעם המשיבה. בית המשפט העליון (ע"פ 5463/11 וע"פ 6328/11 מפי השופטת ברק-ארז בהסכמת המשנה לנשיא נאור והשופט שהם) דחה את ערעורה של המערערת, קיבל את ערעורה של המשיבה והרשיע את המערערת בעבירה של הוצאת קטין ממשמורת (שכותרתה "חטיפה ממשמורת"). התיק הוחזר לבית המשפט המחוזי לשם גזירת הדין. במקביל להליך הפלילי הגיש המתלונן בקשות לביזיון בית המשפט ובית המשפט העליון השית על המערערת בשתי החלטות שונות קנס ו-30 ימי מאסר.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

7. כאשר חזר התיק לבית המשפט המחוזי היה כבר בתוקף תיקון 113 לחוק העונשין. במסגרת קביעת מתחם העונש נדרש בית המשפט המחוזי למדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה, אך הדגיש כי מדובר בהוצאה ממשמורת לתקופה ארוכה וממושכת שאין לדעת אימתי תסתיים. כן עמד בית המשפט על נסיבות הביצוע הקונקרטיים של העבירה, שניכר בהן תכנון ושיטתיות רבה בהרחקתו של הקטין מן המתלונן והעלמתו כדי לסכל אפשרות להשיבו. בית המשפט חזר על הפגיעה המסתברת בקטין לנוכח התלאות שהוא חווה. עוד ציין בית המשפט כי התרשמותו מן האב היא שהוא מנהל את ההליך בשל רצונו הכן והעז להשיב את בנו אליו. לנוכח האמור העמיד בית המשפט את מתחם העונש על 3-7 שנות מאסר בפועל. לשם קביעת עונשה של המערערת בתוך מתחם העונש נדרש בית המשפט לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לקולה התחשב בית המשפט בכך שהמערערת עומדת לגזירת דינה בשנית מעבירה בה זוכתה בעבר, ובקשיים אשר חוותה במסכת ההליכים המשפטיים. כן זקף בית המשפט לקולה את תקופת המעצר בו היתה נתונה, את בריאותה שנפגעה ואת גילה המתקדם. לחומרה, ציין בית המשפט את משכה הארוך של העבירה. לנוכח האמור השית עליה עונש של 5 שנות מאסר בפועל אשר ירצו בחופף לעונש שהיא מרצה בגין העבירה של הפרת הוראה חוקית. כן השית עליה בית המשפט 18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורה, והתנאי הוא שלא תעבור עבירת חטיפה ממשמורת, ו-6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא שלא תעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית.

נימוקי הערעור

8. המערערת טוענת כי בנסיבות שבהן הורשעה עונשה חמור מן המקובל. לטענתה מכיוון שזיכוייה בבית המשפט המחוזי נהפך בבית המשפט העליון היה מקום להקל בעונשה. לשיטתה, הפרשנות שניתנה בבית המשפט העליון לעבירה של הוצאה ממשמורת שונה מן הפרשנות המקובלת לעבירה זו בע"פ 3660/02 שמייביץ נ' מדינת ישראל (1.7.2002). לפיכך לטענתה יש בענישתה משום ענישה למפרע, ויש לאזנה עם תכלית עקרון החוקיות כפי שבאה לידי ביטוי בסעיף 34כא לחוק העונשין, ועם הכלל, לשיטתה, שלפיו "אין עונשין בלא מזהירין".

9. טענה נוספת שבפי המערערת היא כי אף שהורשעה בעבירה נוספת, מסכת העובדות בכתב האישום לא השתנתה. לשיטתה, שתי העבירות - הוצאה ממשמורת והפרת הוראה חוקית - מושתתות על אותה מסכת עובדתית. כלומר, מעשיה של המערערת הם אותם מעשים והתנהגותה היא אותה התנהגות: היא לא העבירה את בנה למשמורת אביו. משכך סבורה היא כי השינוי הפרשני אינו מצדיק החמרה עד כדי פי חמישה מעונשה הקודם.

10. קבוצת טענות שלישית של המערערת עניינה מתחם הענישה המחמיר לשיטתה שנקבע בעניינה. לטענתה, במרבית המקרים הדומים למקרה שלפנינו לא ננקטים הליכים פליליים אלא אזרחיים; וככל שננקטים הליכים פליליים, במרביתם מסתפקת התביעה בהגשת כתבי אישום בגין העבירה של הפרת הוראה חוקית ולא בעבירה של

הוצאה ממשמורת. מעבר לאמור, טוענת המערערת, כי גם במקרים שבהם הורשעו נאשמים בעבירה של הוצאה ממשמורת, העונשים שקיבלו היו קלים יותר. את עמדתה זו תמכה המערערת בפסיקה אשר לחלקה נתייחס בהמשך.

11. עוד לטענת המערערת, בין שיקוליו של בית המשפט המחוזי קיים שיקול אשר מעורר קושי שבבסיסו הרצון להניע את המערערת להביא לביצוע צווי בית המשפט העליון ולהשיב את הקטין למתלונן. דברים אלה ביססה המערערת על כך שבית המשפט אזכר את אמרתו של בית משפט זה (השופט שהם) לפיה אם המערערת תתרום לאיתור הקטין והשבתו למתלונן יהא בכך שיקול להקלה בעונשה. לשיטתה רצונו של בית המשפט להניע את המערערת לפעול למען השבת הקטין אינו שיקול לגיטימי בקביעת העונש.

12. עוד לטענת המערערת, היה על בית המשפט המחוזי להתחשב לקולה בכך שהיא עושה מאמצים לסייע באיתור בנה, ולא להטיל עליה את האחריות הבלעדית להיעלמותו. ועוד טענה היא כי חרף התמשכות ההליכים לא נמלטה היא מאימת הדין, ונשאה בכל אמצעי האכיפה שהופעלו נגדה. כן טענה המערערת כי היה על בית המשפט המחוזי לתת משקל רב יותר לסבלה בחמש השנים האחרונות; למחיר הכבד שהדבר גבה ממנה; למעצר בית בו היתה נתונה כשנה וחצי; ולהגבלות קשות שנכפו עליה כשלוש שנים וחצי.

13. לבסוף ביקשה המערערת להצביע על נסיבותיה האישיות הקשות שנוצרו בחמש השנים האחרונות ובכללן מצבה הבריאותי, הפגיעה בכושר השתכרותה ובאיכות חייה האישיים.

14. מנגד, בא-כוח המשיבה הדגיש בטענותיו כי המערערת היא שגרמה למצב הנוכחי וכי בידיה המפתח למציאת הקטין והשבתו. משכך ביקש הוא לדחות את ההשוואות שערכה המערערת לתיקים אחרים שעסקו בהוצאה ממשמורת או בחטיפות. לשיטתו העונש שהושת על המערערת מקל ונמוך מזה שהמשיבה עתרה לו בבית המשפט המחוזי שעמד על 10-15 שנות מאסר. עוד ביקש הוא להדגיש את הפגיעה בקטין, במתלונן, בשלטון החוק ובדין הבינלאומי. ועוד ביקש הוא לדחות את הטענה של ענישה למפרע, שכן לשיטתו אדם מוחזק כמי שיודע שאסור לו לחטוף קטין בן 6.

דיון והכרעה

15. נדרשים אנו להכריע בערעור על חומרת עונשה של אם אשר הוציאה את בנה הקטין ממשמורתו החוקית והפרה צווים שיפוטיים המורים לה להחזירו לאביו. עובר לשרשרת ההדיינניות המשפטיות בה היא מצויה, תחנות מסלול חייה לא כללו מעורבות בהליכים פליליים אלא שורה של אינדיקציות לחיים נורמטיביים. בגיל 49 עומדות כיום לחובתה חמש שנות מאסר בפועל. באי-כוחה פרשו בטיעוניהם שורה של טעמים להקלה בעונשה. מעליהם מרחפת הצדקה מוסרית משותפת אחת שיסודה בצדק ובמוסר והיא אהבתה של אם לבנה. גזר הדין שבמוקד הערעור אינו אלא אחת החוליות האחרונות בשרשרת הליכים משפטיים אזרחיים ופליליים בעניינה של המערערת. עיינו ושבנו ועיינו בגזר הדין כמו גם בחוליות שקדמו לו בשרשרת, אך לא מצאנו כי יש בידינו להקל בעונשה. לפני שנתייחס לחלק מטענותיה המפורטות נביא את הטעם המרכזי למסקנתנו.

16. מחלוקות על זכויות הורים כלפי ילדיהם המשותפים מוסדרות ברגיל על ידי הדין האזרחי. הדין מאפשר להורים שאינם גרים ביחד להסכים ביניהם מי יחזיק בילדיהם המשותפים. בהעדר הסכמה עוברת ההכרעה לבית המשפט והיא נעשית לאורו של שיקול העל בדבר טובת הילד (ראו סעיפים 24 ו-25 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב-1962). אופיין הטעון והרגיש של הכרעות בענייני משמורת יוצר לעתים קושי להשלים עמן, ולא אחת קורה שההורה שאינו המשמורן עושה פעולות להעברת הקטין לידי (אורית ג'קמן-לדאני קטינים, נוער, חסרי ישע ופקיד הסעד בבית המשפט לענייני משפחה ונוער 137-140 (2007)). כאשר פעולות אלה מנוגדות לצווים שיפוטיים הן טומנות

בחובן פוטנציאל נזק רב לקטין עצמו. אי-קיום הוראה שיפוטית בעניין משמורת היא חריגה מכללי המשחק שהדין מתקשה לסבול. "אין להעלות על הדעת הרחקת הילדים אלפי מילין מאביהם מולידים, בלי שבית-משפט שלל ממנו זכויות המשמורת [...]". מחלוקת בין הורים גרושים...לא בצורה זו יש לפתור, וחטיפת ילדים תגונה בכל הנסיבות, גם כשמאחוריה נימוק כן של כוונה לשמור ולדאוג, כי יחונכו על-פי ערכים אלה או אחרים" (בג"ץ 444/81 פלוני' פלונית, פ"ד לה (4) 658 (1981)).

17. תחת ההנחה שהחלטותיהן של ערכאות שיפוטיות נעשות לאור עקרון טובת הילד, סטייה מהוראותיהן זוכה לסלידת בתי משפט. כאשר ההוראה השיפוטית היא של ערכאה זרה גדלה הרגישות ולא אחת עמד בית משפט זה על החשש מהפיכת מדינת ישראל לארץ מקלט לחטיפת ילדים (ראו: דברי השופט ויתקון בבג"ץ 76/71 לנדרר נ' לנדרר, פ"מ כה (2) 258, 271-272 (1971)). במקרים מסוימים הפך שיקול זה לשיקול עצמאי שנשקל בצד טובת הקטין (ראו: עמדתה של השופטת בן פורת בבג"ץ 367/76 דיוויס נ' קופלנד, פ"מ לא (1) 459, 464 (1976) אשר מצטטת בהסכמה את דברי השופט עציוני בד"נ 23/72 גולדשטיין נ' גולדשטיין, פ"ד כז (2) 197, 213 (1973); ראו גם דברי השופט שמגר בבג"ץ 386/78 רמגנזי נ' מגנזי, פ"מ לב (3) 287, 291 (1978)).

18. על המקרה שלפנינו חל חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), התשנ"א-1991. כאשר קיים חשש חמור שהחזרתו של הילד תחשוף אותו לנזק פיזי או פסיכולוגי או תעמידו במצב בלתי נסבל, החוק סוטה מן החובה הקבועה בו להשיבו. תחולתו של חריג זה נבחנה בהליכים האזרחיים שהתנהלו בעניינה של המערערת ונקבע כי אינו מתקיים. בנסיבות אלה הורו בתי המשפט פעמים אחדות על החזרת הקטין לידי המתלונן. לאחר שנדחו ניסיונותיה של המערערת לשנות החלטה זו, נעלמו עקבותיו של הקטין. כאשר נחקרה היא במשטרה הכחישה קשר להיעלמותו, אך גרסאותיה נמצאו סותרות. בסופו של דבר נקבע כמצא עובדתי כי המערערת הייתה מעורבת בהיעלמותו של בנה. טענתה כי איבדה שליטה בנעשה לגבי נמצאה בלתי סבירה ואף מופרכת.

19. ייחודו של המקרה הנוכחי נעוץ בהיעלמותו המתמשכת של הקטין. מעבר להחלטתה של המערערת להוציאו ממשמורת, העלמתו מסכלת למעשה כל אפשרות להחזירו לאביו. החשש שהביעה בדבר סכנה לקטין אם יחזור לידי אביו נדחה בידי בתי המשפט שדנו בעניינה, וזאת לאחר שנערכו שתי חוות דעת המומחה ד"ר וייל. לא ניתן לראות במעשיה של המערערת כמעידה חד פעמית, אלא כהחלטה מגובשת לא להשיב את הקטין לאביו בכל מחיר. החלטות אלה מנוגדות לצווים שיפוטיים שניתנו בערכאות הזרות, ולהוראות הערכאות בישראל לכבד צווים אלה. הן כפו על הקטין חיים במסתור, בתנאים שאינם ידועים. הן הרחיקו אותו לא רק מאביו המחזיק בזכויות המשמורת אלא גם מאמו וכעת הוא גדל ללא הוריו.

20. בנסיבות אלה מצאנו כי עונשה של המערערת אינו חורג בחומרתו מן המקובל, ואף אינו מחמיר עמה. בנסיבות אלה גם אין בידינו לקבל את הטענה שלפיה נהוג לנקוט בסנקציות אזרחיות ולא להפעיל את ההליך הפלילי בענייני משמורת. קיומה של מדיניות כזו של רשויות האכיפה לא בוסס בנימוקי הערעור. אך גם בהנחה שנכונים הדברים, דומה כי המקרה הנוכחי מצדיק את הפעלת הדין הפלילי. גם אם ישנם טעמים טובים שלא להפעיל את הדין הפלילי כאשר הורה שאינו משמורן מועד וחורג במידה מסוימת מהוראות הערכאות השיפוטיות, הם מאבדים מכוחם כאשר במעשיו מביא לכך שלא תהיה כל אפשרות מעשית לממשן. מקום שפעולות אלה אינן חוסות תחת האצטלה של טובת הילד ואף מביאות לניתוק משני הוריו לא נותר אלא להפעיל את הדין הפלילי. ומקום שפעולות אלה מכתבות מציאות חדשה שלא ניתן לשנותה, ראוי שהעונש ישקף את החומרה שהדין מייחס להן.

21. אין בידינו לקבל את הטענה שכונתה "ענישה למפרע". טענה זו מבוססת על הנחה לא מדויקת לפיה כאשר קיבל בית המשפט העליון את ערעורה של המדינה והרשיע את המערערת בעבירה של הוצאה ממשמורת, נעשה הדבר תוך שינוי הלכה קיימת שניתנה בעניין שמייביץ (ע"פ 3660/02 שמייביץ נ' מדינת ישראל (1.7.2002)). השינוי הוא

בשאלה אם למונחים "הוצאה" ו"משמורת" יש משמעות פיסית בלבד, שאז העבירה של הוצאה ממשמורת מחייבת מעשה הוצאה פיסית מן המשמורת; או שמא נושאים מונחים אלה משמעות נורמטיבית, שאז די במניעת המשמעות המעשית של המשמורת, שיש בה מימד של קביעות והתמשכות, כדי שתתקיים העבירה. בעניין שמייביץ - אשר נטען כי הוא ההלכה - הועדפה הגישה הפרשנית שמחייבת מעשה פיסית של הוצאה ממשמורת. אולם הדיון בשאלת ההוצאה ממשמורת נעשה מבלי שהדבר נדרש בנסיבות אותו עניין וללא דיון מפורט. גישה פרשנית שונה ומרחיבה נתקבלה כמה שנים מאוחר יותר בעניין בלפר (ע"פ 388/08 בלפר נ' מדינת ישראל (15.9.2008)). גישה פרשנית זו העדיפה את המשמעות הנורמטיבית למונח "משמורת", והיא אושרה בפסק הדין המרשיע בעניינה של המערערת. אמנם פסק הדין המרשיע ערך דיון מקיף בפרשנות העבירה אך לא מצאנו כי יש בו משום שינוי הלכה שמצדיק הקלה משמעותית בעונשה של המערערת. יוזכר כי המשיבה עתרה לעונש של 10-15 שנות מאסר.

22. אשר למדיניות הענישה הנהוגה, מרבית הפסיקה שהובאה בנימוקי הערעור מצביעה על מקרים שבהם עבירת ההוצאה ממשמורת התמשכה על פני זמן קצוב - שעות ספורות עד חודשים ספורים (כך גם בע"פ 1182/14 פלונית נ' מדינת ישראל (14.5.2014) שהוגש בבקשה להשלמת טיעון. ראו פסקה 6). בסופה חזר המצב לקדמותו וההורה המשמורן קיבל לידי את בן בטנו. המקרה שלפנינו שונה. העבירות שנעשו בו מעצבות מציאות שונה ומעוותת אשר טרם שבה לקדמותה. כאשר העונש על התנהגות עבריינית זו אינו חמור ומרתיע, הוא עלול להפוך את מעשה העבירה הבלתי הדיר למשתלם. עיון בחלק מן המקרים שהוצגו, שבחלקם עמדה הענישה על רף דומה לזה של המערערת, חיזקו אותנו בדעתנו כי עונשה אינו מחמיר עמה, וזאת מבלי שאנו נוקטים עמדה בשאלה אם הוא עונש מקל.

23. איננו מטילים כל ספק בכנותה של אהבת המערערת לבנה ובעוצמתה. ייתכן גם שתחושותיה הסובייקטיביות הן שטובתו היא כי ישאר בישראל גם אם אין הוא חי בחיק הוריו. עם זאת פעולותיה החד צדדיות משקפות התנהגות שאין לקבלה, ובנסיבות אלה אין בידינו אלא לדחות את הערעור ולהביע תקווה כי המערערת תסייע באיתור בנה.

24. סוף דבר, הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ז בתמוז התשע"ד (15.7.2014).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט